

Barunčin Deník přání

aneb v čem chtějí
být děti pochopeny

Marie Žáková

Barunčin Deník přání aneb v čem chtějí být děti pochopeny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Žáková
Barunčin Deník přání
aneb v čem chtějí být děti pochopeny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Barunčin
Deník přání
aneb v čem chtějí
být děti pochopeny

Marie Žáková

2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5160-1

ISBN e-knihy 978-80-267-5445-9

(1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5457-2

(1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-5458-9

(1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Copyright © Marie Žáková, 2026

Ilustrace © Marie Žáková, 2026

***S láskou všem dětem.
I těm dospělým.***

Předmluva

Když mi bylo dvacet jedna let a doma mi rostla roční holčička, rozhodla jsem se přestat čekat na „ten správný čas“ a vydat se za svým snem hned. Začala jsem psát svou první knihu. Ano, právě tu, kterou teď držíte v rukou. Psala jsem ji v každé volné chvíli, a to na mobilu. Vznikala hlavně během kojení, uspávání a dlouhých večerů. Její psaní nakonec trvalo téměř dva roky.

Příběh jsem měla vymyšlený během pár dní. Inspirovala jsem se vzpomínkami na své dětství i pohledem na to, jak rozdílně dnes často přemýšlíme o dětech a výchově. Přestože je kniha inspirovaná skutečnými vzpomínkami a některými lidmi z mého života, nejde o přesný obraz reality ani konkrétních osob. Mnoho situací jsem záměrně upravila nebo zveličila, aby příběh lépe poukázal na témata, která jsem chtěla otevřít.

Věřím, že každý rodič dělá pro své dítě to nejlepší, co v danou chvíli umí. Tahle knížka možná jen otevírá další pohled na dětský svět, emoce a potřeby. Napsala jsem ji s vírou, že pomůže otevřít některá témata nejen dětem, ale i dospělým. Že dětem ukáže, že jejich pocity jsou důležité, a dospělým na chvíli připomene, jaké to bylo dívat se na svět dětskýma očima.

Možná díky ní někdo pochopí, že věci lze dělat i jinak, než jak je sám zažil. A že je v pořádku hledat svou

vlastní cestu. Směřem k většímu porozumění mezi světem dětí a dospělých se ubírá i moje další tvorba, kterou najdete na stránce www.svetocimadeti.cz.

Moc děkuji všem, kteří mě na mé cestě podpořili nebo stále podporují. Bez vás by tahle knížka nevznikla.

Snad si v ní každý najde právě to, co potřebuje.

A teď už pojďme za Barunkou do pokoje...

Kapitola 1

Prázdniny začínají

„Crrr, crrr,“ probudí Barunku ze snu, ve kterém zrovna jako princezna ve zlatavých šatech sedí na bílém klusajícím koni, řinčící budík. A tak pootevře pravé oko a levou ruku natáhne po tom neoblíbeném vynálezu, co leží na policičce vedle jejího vrchního lůžka patrové postele a co jí vždycky přeruší spánek zrovna v nevhodnou chvíli. Zmáčkne na něm tlačítko na vypnutí a ještě na chvíli zaboří hlavu do polštáře.

Najednou však vpadne do pokoje maminka. „Báro, vstávej, ať si vůbec stihneš to vysvědčení vyzvednout, než začnou prázdniny!“ křikne na svou starší dcerku a už roztahuje žaluzie.

„Nee, počkej, to je moc světla!“ zvolá rozespalým hlasem Barunka. Paprsek vycházejícího slunce jí totiž zasvítí přímo do obličeje. Jenže maminka už pokoj znovu zatemnit nehodlá, a tak to holčička vyřeší schováním hlavy pod peřinu.

„Řekla jsem vstávat, za půl hodiny máš být ve škole!“ zopakuje nyní již přísnějším hlasem maminka, stoupne si na první šprušli žebříku vedoucího na horní postel

a z dcerky přikrývku strhne. Barunka zakňučí: „Mamii,“ a nezbyde jí nic jiného než už opravdu vstát.

A tak holčička sleze po žebříku dolů a teprve v momentě, kdy se bosýma nohama zaboří do chlupatého koberce, co mají se sestrou uprostřed pokoje, a pohlédne na sebe do zrcadla na dveřích šatní skříně, si pořádně uvědomí, co je za den. „Vždyť dneska začínají prázdniny!“ vyhrkne radostně.

Na nic nečeká, hned se svleče z růžové noční košilky a oblékne si krásné bledě modré šaty na ramínka, co si už včera nachystala na židli u psacího stolu. Následně prolítne koupelnou, kde vykoná potřebnou hygienu a rozčeše si své světle hnědé vlasy po ramena, a pak už pádí do kuchyně pro svačinu.

„Ahoj Baru,“ pozdraví svou o tři roky starší sestru šestiletá Rozárka, co sedí za jídelním stolem a přežvykuje rohlík.

„Ahoj,“ odpoví bez zájmu o navázání řeči Barunka a očima rychle přejíždí kuchyňskou linku. Snaží se přijít na to, kde má rohlík se sýrem ona.

„Jídlo už jsem ti dala do kabelky na chodbu,“ zavolá z ložnice maminka právě v moment, kdy už se jí na to holčička chtěla zeptat. „A nezapomeň si z obýváku vzít kytku a složku na vysvědčení,“ dodá ještě.

A tak Barunka přecupitá z jedné místnosti do druhé, vezme si vše potřebné a pak už jen otevře vstupní dveře a začne si obouvat černé balerínky, co jí tak dřou patu

a co tak nerada nosí. „Uf, tu hodinku to v nich vydržím a pak už si je nikdy nevezmu,“ pomyslí si holčička a chystá se za sebou zabouchnout.

„Tak ať ti to dobře dopadne. Doufám, že doneseš i nějakou pochvalu,“ promluví k dcerce maminka, když se na poslední chvíli objeví mezi futry.

Barunka nadzvedne ramena a vyšpulí dolní ret, čímž se snaží naznačit, že opravdu neví. Následně už jen mamince zamává kyticí gerber, co drží v ruce, a během momentu seběhne všech šedesát schodů, jak kdysi s Rozárkou počítaly, ze třetího patra.

„Jee, ahoj Matěji, co tady děláš?“ zeptá se Barunka udiveně, když vyjde před bytovku a spatří na chodníku, též s kyticí v ruce, svého nejlepššího kamaráda.

„Nemohl jsem dneska dospat, jak moc se těším na prázdniny, tak jsem vyrazil z domu dřív. A než abych čekal před školou, napadlo mě jít ti naproti,“ odpoví klučina s úsměvem.

„Tak to byl skvělý nápad!“ řekne Barunka a s radostí ve tváři vycení na kamaráda své velké přední zuby. Dál už se děti nezdržují a rychlým krokem zamíří ke škole. Dojdou akorát včas tak, že se stihnout usadit do lavic a letmo pozdravit své ostatní kamarády, než zazvoní.

„Tak vás tady vítám, mí milí, nyní ještě třetíci, v poslední ráno tohoto školního roku,“ uvede hodinu, jen co vkročí do třídy, paní učitelka. Následně hned po pár

větech týkajících se dodržování bezpečnosti o prázdninách začne žáky postupně volat k tabuli a rozdávat jim vysvědčení.

„Hájková Barbora,“ vyřkne paní učitelka hned jako páté Barunčino jméno. Holčička vstane a se svíravým pocitem na hrudi a kytkou v ruce se od třetí lavice rozejde k tabuli. „Gratuluji k samým jedničkám a tady máš ještě pochvalu za výborný prospěch a aktivní práci v hodině,“ řekne paní učitelka, potřese Barunce rukou a obě listiny jí předá. Z holčičky v ten moment opadnou všechny obavy. Najednou už necítí onen svíravý pocit na hrudi, ale jen příjemné šimrání v břiše, a tak s úsměvem předá zase ona paní učitelce kytičku a jde se usadit.

Když ke konci hodiny míří k tabuli pro vysvědčení i Matěj, paní učitelka se zahledí na kýbl s vodou, co jí leží u levé nohy a co už je plný kytic, poškrábe se na hlavě a řekne: „Vy mě nějak moc obdarováváte, budu si muset do sborovny skočit ještě pro jeden kbelík,“ a vzápětí zmizí ve dveřích.

Ve třídě v tu ránu nastane hluk. Děti si začnou povídat a vzájemně se překřikovat. Matěj stojící před tabulí zvědavě nakoukne na své vysvědčení ležící na učitelském stole. „Jedna, dva, tři dvojky,“ pípne si pro sebe a začne pomocí ukazování čísel na prstech předávat tuhle informaci Barunce.

„Cože? Já to nechápu. Máš trojku a dvojku, nebo tři-krát dvojku?“ zvolá na něj kamarádka po chvíli přes

půlku třídy, jelikož jeho pantomimickou ukázkou moc nechápe.

Matěj se plácne přes čelo a než stihne na Barunku správnou odpověď též zakřičet, je paní učitelka zpátky.

„No tak, klid, klid!“ zvolá s kbelíkem v ruce od dveří a jde k umyvadlu nalít do něj vodu. Pak kýbl položí na zem ke svému stolu, utře si vlhkou ruku do své tmavě zelené áčkové sukně a hned nato ji podá Matějovi. „Tak gratuluji, máš hezké vysvědčení, ale ta čeština, ta už byla skoro na trojku, v té bys měl po prázdninách víc zabrat,“ řekne lehce káravým tónem, předá klučikovi listinu s hodnocením a přebere si od něj kytici oranžových květů.

Sotva dostane vysvědčení poslední žačka, jejíž příjmení začíná až na poslední písmenko abecedy, rozezní se zvonění. Děti se začnou natěšeně zvedat z lavic a paní učitelka jim protentokrát místo upozornění, že hodinu ukončuje učitel, zamává na rozloučenou se slovy: „Tak si užijte prázdniny, budu se těšit v září, na shledanou.“ A během mžiku před sebou nemá ani živáčka.

Cestou ze školy Barunka, zrovna když si vytahuje z kabelky rohlík od maminky a chystá se najíst, navrhne svému kamarádovi: „Jestli chceš, můžu teď doprovodit k baráku já tebe.“

Matějovi se v ten moment v šedozelených očích objeví tak velké jiskřičky nadšení, že jakmile je holčička

uvidí, ani nečeká na odpověď a vykročí doleva směrem k jeho domovu.

Při průchodu hlavní ulicí na sídlišti, kde jezdí jedno auto za druhým, děti debatují o společné dovolené.

„Nejvíce se těším na večerní táborák,“ řekne Barunka a s pohledem upřeným na sněhově bílá oblaka pomalu plující po modravé obloze se zasní do představy, jak za teplé letní noci sedí u ohně a jen tak bezmyšlenkovitě hledí do jeho plamenů.

„To mě táborák zas tak nebaví, leda když děláme s nažhavenýma klackama ohnivou show,“ přeruší zasnění své kamarádky Matěj.

Barunka přikývne a prohodí: „Tak to mám samozřejmě taky ráda,“ a než se stihne opět zabrat do své představy, klučina jí položí otázku: „Nepůjdeš se mnou ještě před obědem na hřiště?“

Holčička se zarazí, poškrábe se ve vlasech a řekne: „Musela bych se domluvit s maminkou, jestli mě pustí.“

Matěj chápavě kývne hlavou a dodá: „Se mnou půjde i maminka s Alenkou, tak když tak může jít i tvoje maminka a ségra, že by tam aspoň byly spolu.“

Barunka vyšpulí rty, očima pohlédne na složku s vysvědčením, co drží v ruce, a řekne: „To by asi šlo, pokud už nemají nic jiného v plánu. Hned jak přijdu domů, tak se zeptám.“

Matěj na souhlas zvedne palec levé ruky, a jelikož už je téměř u domu, začne v kapse od kraťasů lovit klíče.

„Tak, možná jen zatím, ahoj kámo,“ řekne Barunka, zvedne pravou ruku a čeká na placáka na rozloučenou. Klučina se napřáhne a prásk! Udeří do holčičí dlaně tak silně, že i holub sedící na blízském stromě uletí.

„Jau, no počkej, příště ti to oplatím,“ vykřikne Barunka s úšklebkem.

Matěj se laškovně zasměje a zabouchne za sebou vchodové dveře panelového domu. Pak ještě přes jejich prosklenou část udělá pár ksichtíků. Holčička se mu nahlas směje až do doby, než se Matěj rozběhne ke schodišti a zmizí jí z dohledu. Potom se i ona vydá k domovu.

Když odemkne dveře bytu, jako první běží za maminkou do kuchyně. Podá jí vysvědčení a vychrlí na ni: „Můžeme jít prosím prosím za Matějem na hřiště?“

Maminka udiveně pozvedne obočí, odrhne si kaštanové vlasy a pečlivě si začne prohlížet dceřino vysvědčení. „V té složce je i pochvala,“ podotkne Barunka doufajíc, že díky hezkým výsledkům jí bude v prosbě vyhověno.

„No ty jsi ale šikovná,“ řekne maminka, pohladí Barunku po hlavě a dodá: „Navařeno už mám, tak vlastně na hřiště jít můžeme.“

Holčička zajásá a hned se běží do pokoje převléct a taky to oznámit Rozárce. Ta si zrovna hraje s plyšovými koníky.

Obě holčičky natěšeně shrábnou první tričko a kraťasy z pečlivě naskládaného komínku od maminky, co

mají ve své šatní skříni na policičce s nálepkou „na lítačku“, bleskově se převlečou a cupitají mamince do kuchyně ukázat, že jsou připravené. Maminka na sebe tedy, sotva umyje poslední špinavý talíř, jde též hodit oblečení vhodné na ven a pak všechny tři společně vyrazí.

Cesta ke hřišti vede městským parkem. Barunka při jeho průchodu pozoruje ve větru se houpající koruny stromů a vzpomíná, co se dnes událo ve škole a co by mamince řekla. Po chvíli s pousmáním vyhrkne: „Mami, představ si, že paní učitelka dneska od dětí dostala tolik kytek, že jí na ně nestačil jeden kýbl s vodou. Zrovna, když měla předávat vysvědčení Matějovi, musela odběhnout do kabinetu ještě pro druhý.“ Maminka vydechne, zamumlá: „Hmm,“ a bez jediného pohledu na starší dcerku jdoucí po její levici kráčí dál.

Rozárka si však sestřino líčení živě představí a hned se, poskakujíc po pravém boku maminky, zeptá: „Proč vlastně paní učitelky dostávají na konci roku kytky?“

Maminka pozvedne obočí, udiveně se podívá na svou mladší dcerku a rázným toném odpoví: „Je to slušnost. Kytkou nebo jiným dárkem děti děkují paní učitelce za to, jak je celý rok učila. Až budeš příští rok končit v první třídě, taky doneseš kytičku.“

Rozárka se zamyslí a poví: „Co když se mi ale nebude líbit, jak paní učitelka učí, a nebudu jí chtít děkovat?“

Po uslyšení téhle otázky více zpozorní i Barunka. Přestane sledovat hejno ptáků letící nad korunami stromů, pohlédne na maminku a zvědavě čeká na její odpověď.

Maminka v momentě přimhouří oči, párkrát kývne hlavou zleva doprava a rozzlobeně řekne: „Co si vy děti dneska dovolíte vypustit z úst, to mi někdy opravdu hlava nebere. Rózo, paní učitelka je vážená osoba, musíš k ní mít úctu a respekt a ne si vymýšlet, jestli se ti líbí, jak učí, nebo ne. A na konci roku jí prostě dáš dárek a tečka.“

Rozárka sklopí hlavu, jelikož ji mrzí, že svou otázkou maminku takhle naštvála, tichounce řekne: „Dobře,“ a dál už nad školou, paní učitelkou ani kytkou nepřemýšlí.

Barunce to však nedá. Z maminčiny odpovědi je zklamaná, a tak si téma dál probírá sama ve svých myšlenkách: „To nechápu. Proč se musí dávat na konci roku dárek paní učitelce za každou cenu? Kdo vlastně určil, že je to slušnost? A k čemu je vlastně ta slušnost dobrá, když nás někdy nutí dělat něco, co nechceme? Svou paní učitelku mám naštěstí ráda a kytku jsem jí chtěla dát, co kdybych ji ale v oblibě neměla? To bych se teda necítila dobře, kdybych se na ni před tabulí i tak musela usmívat a předstírat, že jí moc děkuji za celý školní rok a kytku ji dávám s radostí.“

Ach, ta slušnost. Je to těžko pochopitelná věc. Vlastně když nás děti dospělí učí slušnosti, učí nás, že je důležitější to, jak vypadáme před ostatními, než jak se cítíme. No ano, a proto často dospělí už nechápou naše pocity, možná proto nás někdy napomínají, ať se netváříme tak otráveně, ať nefňukáme nebo ať se nesmějeme tak nahlas. Vždyť oni už se za ty roky naučili slušnosti natolik, že by se snad už ani neuměli chovat tak, jak se cítí. Asi proto nám nerozumí a naše pocity nám často zakazují.“

Holčička se chytne za hlavu, jelikož cítí, že z dlouhého přemýšlení ji trošku začíná bolet, a poprosí maminku, jestli si může z jejího batohu vytáhnout pití. „Prosím tě, vždyť už jsme skoro na hřišti, to vydržíš,“ odsekne dcerce maminka a místo toho, aby zastavila, přidá do kroku. Barunka posmutní a též zrychlí chůzi.

Po chvíli na ně už opravdu zpoza stromů mezi paneláky vykoukne dětské hřiště. V městečku není jediné, ale pro Barunku a Rozárku je to to nejoblíbenější. Při houpání na zdejších houpačkách si holky často představují, že se špičkou bot dotýkají mraků, a při klouzání na skluzavce si zase rády hrají na princezny, co sjíždí po dračím ocase za svým princem zachráncem. Také velké pískoviště, na kterém se dá postavit obrovský princeznovský palác, mají v oblibě.

Dnes to ale Barunka na hraní se sestrou nevidí. Jen co pozdraví tetu, Matějovu maminku sedící na lavičce,

kam se chystá usadit i její maminka, a bleskově vypije pár hltů vody z lásky, upaluje za Matějem, kterého už zbystřila sedět na chodníku vedle hřiště.

„Ahoj Matěji, co to kreslíš?“ zeptá se Barunka, dřepne si vedle kamaráda a udiveně hledí na křídou načmárané oranžové kolečko na chodníku.

„Jee, ahoj Baru, to je dobře, že jsi tady. Zrovna kreslím oheň, chci si hrát na hasiče,“ vysvětlí Matěj, pohledne kamarádce do modravých očí a dodá: „Budeš se mnou?“

Barunka pozvedne obočí, a jelikož tuhle hru nezná, zeptá se: „A jak se to hraje?“

Načež Matěj pozvedne hlavu a důležitě své kamarádce vysvětlí: „Napřed nakreslíme kolečko na chodník, to bude jako oheň, a pořádně ho vybarvíme silnou vrstvou kříd. Podívej, mám je nové, maminka mi je dala za vysvědčení,“ přeruší klučina svůj popis a rukou ukáže na krabičku kříd ležící na kraji chodníku. Jakmile na ni Barunka koukne, pokračuje: „Pak jeden z nás, co bude dělat hasiče, vyleze na skluzavku a ten druhý začne dupat na vybarvené kolečko. Křída začne prášit, takže to bude připomínat ohňový kouř. A tak zakřičí na hasiče: „Hóří,“ a hasič se rychle sklouzne, poběží k maminkám na lavičku pro pití a pak na místo požáru, kde trochou vody oheň pocáká a tím ho jakože uhasí.“

Barunka s nadšením souhlasí a hned pomáhá klučinovi co největší vrstvou oranžové kříd kolečko

vybarvit. Když mají děti hotovo, Matěj leze po žebříku na skluzavkovou hasičskou základnu, jelikož chce první dělat hasiče on. Jakmile je na místě, zavolá: „Tak můžeš!“

Barunka se rozběhne, skočí na kolečko a začne pořádně dupat. A opravdu! Pod nohama se jí víří oranžový prach, co vypadá jako kouř. „Hoří, hoří!“ zavolá hned nato holčička a Matěj jde do akce. Rychlostí blesku sjede po žebříku, až to upoutá pozornost jeho sestry Alenky a Rozárky, které si hrají pod skluzavkou, a běží k lavičce, na které sedí maminky. Tam v mžiku popadne svůj batůžek, vezme z něj pití a sprintuje kolem pískoviště k požáru. Když je na místě, rychle otevře láhev a trochou vody oranžové kolečko polije. Barunka začne s úsměvem tleskat a už už chce navrhnout, že teď bude hasič ona, když vtom si všimne, že k nim rychlým krokem kráčí Matějova maminka a netváří se vůbec hezky.

„Co to má být? Jsi normální, Matěji? Proč si vyléváš pití? A cos to tady proboha načmáral?! Tak já ti koupím nové křídý a ty si je budeš plýtvat na takové čmáranice, jo? Tak to teda ne, chlapečku!“ zakřičí na synka maminka, popadne kyblík kříd i flašku s vodou a celá rozzlobená s věcmi odchází zpět na lavičku. Odtamtud pak na klučinu ještě zavolá: „Křídý ti dám, až si budeš kreslit normálně, hezky!“

Matěj nahodí uražený obličej, překříží paže přes prsa a posadí se na chodník do tureckého sedu. Barunka si

k němu přidřepne, podepře si rukou bradu a s povzdechem začne přemýšlet, co teď budou dělat.

„Kdyby mě maminka aspoň nechala jí hru na hasiče vysvětlit,“ přeruší kamarádčiny myšlenky Matěj, poškrábe se na z naštvanosti nafouklé tváři a dodá: „Jenže ne. Nikdy mě nenechá se vyjádřit. A když se o to snažím, akorát mě napomene, ať už ji nezlobím, nebo že půjdeme domů nebo mi dá na zadek.“

Barunka kamarádovi přitaká s lítostivě vyšpuleným spodním rtem a následně zamumlá: „Hmm, to máš pravdu. Já to mám s rodiči stejně. Taky mě to štve.“

Následně se děti dohodnou, že bude nejlepší zašít se do bunkru. A tak se rozběhnou mezi fialový a béžový panelák, kde stojí vysoký jehličnatý strom, okolo kterého roste honosný keř. A právě pod jeho větvemi se nejedna parta dětí ráda ukrývá.

„Super, vzduch je čistý,“ zahlásí Barunka, když jako první klekne na čtyři a dírou v keři sloužící jako vstupní otvor nakoukne, zda už v něm někdo není schovaný.

Jen co děti vlezou dovnitř, Barunka popadne větvičku odpadlou ze stromu a začne s ní zametat jehličí na zemi. Když svou práci dokončí, oba kamarádi se na řádně uklizenou bunkrovou podlahu usadí.

„Vždycky nám musí zkazit hru ti rodiče, ach jo. Vždyť to jsou moje křídý, tak proč si s nimi nemůžu dělat, co chci?“ začne si Matěj opět stěžovat. Barunka přikyvuje a nad celou situací se hlouběji zamýšlí.

Po chvíli holčička vyskočí na nohy a nadšeně sdělí kamarádovi: „Mám nápad!“

Matěje její rozzářený obličej udiví. Hned se též postaví a netrpělivě čeká, co z jeho kamarádky vypadne.

„Vzpomněla jsem si, jak mi kdysi dědeček říkal, že když mě něco štve, nemám si na to stěžovat, ale mám se snažit to změnit. No a tohle je perfektní příležitost to vyzkoušet!“ vyhrkne Barunka a než se stihne po hlubokém nádechu dále rozpovídat, Matěj ji nevěřícně přeruší: „Ty si jako myslíš, že nějak dokážeš změnit chování mojí maminky?“

Holčička pokrčí rameny a řekne: „To nevím, ale můžu to aspoň zkusit. A nejde mi jen o tvoji maminku, ale o všechny dospělé, kteří nás děti nechápou, nerozumí nám a ani se o to nesnaží.“

Matěj přikývne, poškrábe se ve svém hnědavém vrabčím hnízdě na hlavě a prohodí: „No, a jak bys to chtěla udělat? Vždyť víš, jak to chodí, je to vždycky stejné jako dneska. Maminky nám ani jednomu nedají vůbec prostor něco vysvětlit. Vždycky nás hned umlčí nějakou výhružnou větou.“

Když klučina své obavy dopoví, všimne si, že Barunka už nestojí na zemi, ale leze nahoru na strom uprostřed keře.

„Počkej, já ti hned řeknu, co přesně mě napadlo. Musím se jen ujistit, že nás nikdo neposlouchá,“ zavolá tichým hlasem holčička na kamaráda a šplhá výš a výš.

V koruně jehličnanu se rozhlédne na všechny strany a s opatrností pospíchá zase dolů.

„Vzduch je čistý!“ zahlásí, skočí na zem a najednou jako by zkameněla. Zastaví se a s pohledem do větví keře se pořádně zahlubá do svých myšlenek.

Matěj prohodí: „Super,“ skousne si spodní ret a čeká, než mu jeho kamarádka celý ten svůj nápad vysvětlí. Holčička však i po chvíli stále stojí uprostřed bunkru s pohledem zahleděným do keře, a tak ji klučina pobídne: „No taak, už mě nenapínej! Co tě napadlo?“

Barunka, vytržená ze svého zasnění, lehce zatřepe hlavou, aby se pořádně probrala, a s jiskřičkami v očích vylicí: „Napadlo mě, že napíšeme pro takové nechápavé dospěláky deník. Vždycky, když zažijeme nějakou situaci nebo si vzpomeneme na něco, co se nám nelíbí, třeba jak se k nám dospělí chovají, tak ji tam popíšeme. A pak ještě vymyslíme, jak si přejeme, aby se situace řešila, a poznameníme to tam také.“

Matěj přimhouří oči, zamyslí se a poví: „Tak to si vzpomenu už teď na hodně takových situací, jen nechápu jedno. Ty si jako myslíš, že si ten deník pak rodiče přečtou a budou se k nám chovat tak, jak si přejeme?“

Barunka se poškrábe na čele a řekne: „Hmm, to by bylo skvělý. Ale asi to tak jednoduché nebude, vid?“

Klučina se pousměje, zády se opře o strom a prohodí: „To asi ne, když nás nedokážou ani vyslechnout, pochybují, že by si četli něco, co napíšeme.“

Holčička si s povzdechem dřepne, začne se prstem štourat v hlíně a zamumlá: „Ten nápad se mi ale stejně líbí. Když už by si deník nepřčetli naši rodiče, třeba by si ho přečetli nějaký jiní. Mohli bychom tak pomoci alespoň některým dětem změnit přístup jejich rodičů.“

Matěj udiveně pozvedne obočí a položí kamarádce otázku: „A jak bys to asi chtěla udělat, aby si deník četl někdo cizí?“

Barunka si odhrne vlasy z očí za uši, zvedne hlavu ke kamarádovi a řekne: „Tak třeba bychom ho mohli zanechat do knihovny a tam by si ho půjčil, kdo by chtěl.“

Klučina si přidřepne ke kamarádce, pohlédne jí do očí a zamumlá: „To možná není až tak špatný nápad.“

Holčičku při zjištění, že se Matějovi její nápad alespoň trochu líbí, zahřeje u srdíčka, usměje se a ještě dodá: „No a pokud by ani tohle nevyšlo, tak si deník necháme pro sebe. A až budeme my rodiče, znovu si ho přečteme a připomeneme si, jak jsme se jako děti cítili a co se nám nelíbilo. A aspoň pak budeme vědět, co nemáme dělat našim dětem.“

Matěj vyděšeně vyhrkne: „Cože? My a rodiče? Spolu!? Vždyť jsi sama říkala, když na nás spolužáci křičí, milenci se milují, že to není pravda!“

Barunka se zasměje a odpoví: „Ty blázínku jeden, já jsem vůbec nemyslela my dva spolu. Ale přece chceš mít jednu ženu a děti a být tatínek, nebo ne?“

„Uf, no to asi ano, to asi chci,“ řekne klučina s oddechnutím.

A tak Barunka důležitě pokračuje: „No vidíš, tak to se ti takový deník na pomoc s výchovou bude určitě hodit!“

Matěj vycení zuby, přikývne a než stihne odpovědět slovy, kamarádka na něj ještě vyjekne: „Než ale deník dokončíme, bude to naše tajemství, jasný? Malíček na to!“

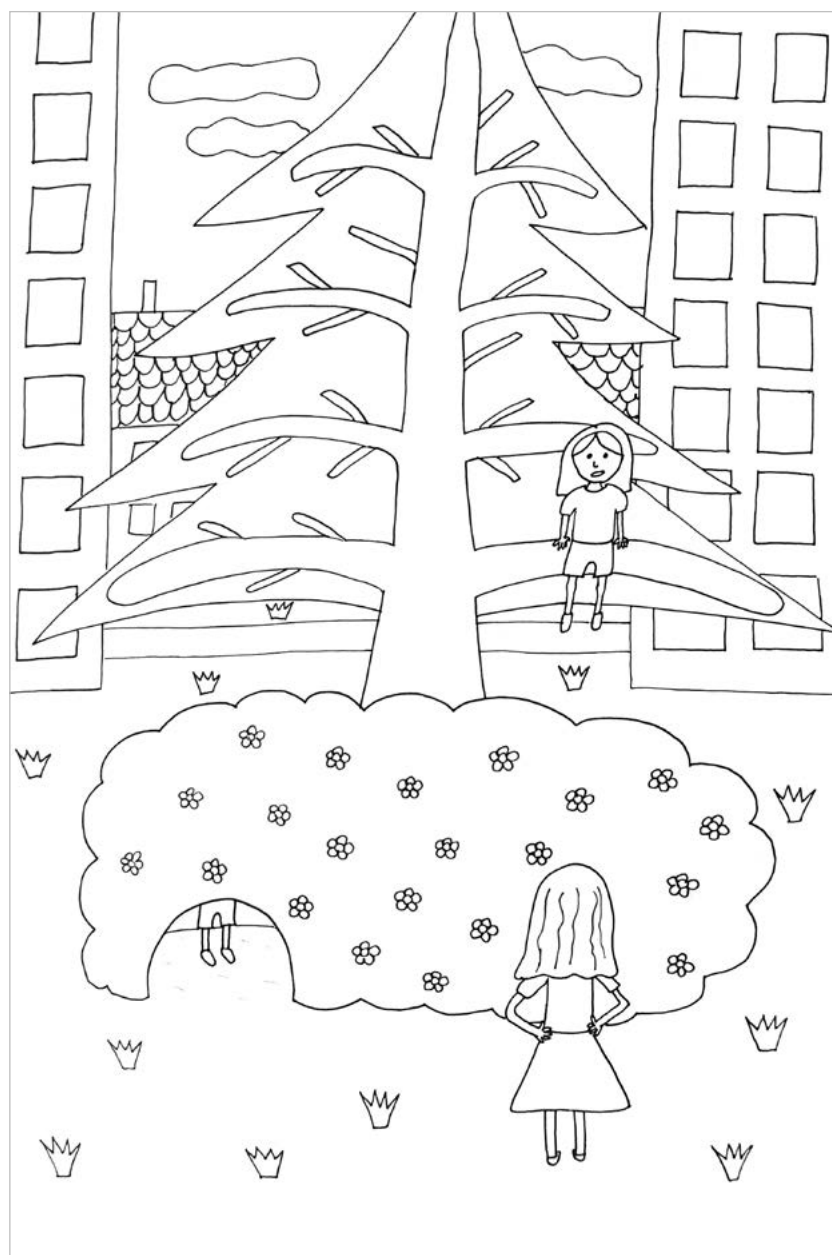
Klučina se samozřejmostí souhlasí, hned stiskne Barunčin malíček tím svým a prohodí: „Přísahám, že o deníku nikomu nepovím.“

Holčička též vyřkne tuhle větu a následně se zarazí, jelikož uslyší nějaké kroky blížící se k bunkru. Rychle zasignalizuje Matějovi s ukazováčkem přes pusku a špitnutím: „Psst,“ ať je zticha, a opět leze na strom, aby se rozhlédla, kdo k nim míří.

„Proboha, Báro, co tam děláš, okamžitě slez dolů, vždyť spadneš! A pojdte už za náma, budeme odcházet!“ zakřičí na holčičku její maminka dřív, než se vůbec stačí podívat okolo stromu.

„Já nespadnu, neboj!“ zavolá Barunka sebevědomě směrem dolů a pak zaškemrá: „Prosím, ještě chvíli, mami.“

Maminka holčičky si však dá ruce v bok, zakýve hlavou zleva doprava a důrazně řekne: „Ne, alou, ať už jste u nás. Půjde se na oběd!“ Pak se otočí a jde zpět ke

hřišti. Dětem tedy nezbyde nic jiného, než bunkr pro tuto chvíli opustit a následovat ji.

„Hej, to jsou moje křídý!“ zakřičí Matěj, když společně s Barunku přichází ke hřišti a spatří svou mladší sestřičku kreslit si jeho žlutou křídou sluníčko a modrou křídou mráček na chodník.

„Ale maminka mi dovolila si je vzít,“ zavolá na bratra na svou obranu Alenka.

A tak Matěj na nic nečeká a rozběhne se za maminkou k lavičce. „Mamii, proč jsi jí dala moje křídý?“ zeptá se našťavaně klučina, jen co se zastaví.

Maminka na syna s důležitostí pomalu mrkne svými na fialovo namalovanými víčky a řekne: „Alenka si s nimi totiž umí hezky kreslit, na rozdíl od tebe. Navíc, proč by ses nemohl rozdělit? Víš co, ty lakomečku, běž jí je pomoci posbírat zpátky do kyblíku, ať můžeme jít.“

Matějovi spadne brada. S otevřenou pusou zůstane civět na maminku. Po chvíli žbleptne zoufalé: „Ale...“, dál však už nepokračuje. Hned s prvním slovem věty, ve které se chtěl mamince pokusit vysvětlit, jak moc její jednání není fér, si uvědomil, že by to bylo zbytečné, stejně by ho maminka nebrala vážně. A tak se chlapec otočí a pomalou chůzí se loudá za Alenkou.

Cestou Matěje zastaví Barunka, dloubne ho do ramene a zeptá se: „Co ti maminka řekla, že se tváříš jak kakabus?“

Chlapec se se zamračeným čelem podívá k zemi a poví: „Prý si Alenka umí kreslit hezky, tak moje křídý mít může. A ještě mi přikázala, ať jí je pomůžu uklidit.“

Barunka si povzdechne, otočí se směrem k maminkám a na kamaráda špitne: „Nechápu, proč si o svých křídách nemůžeš rozhodovat sám. Vždyť ti je maminka přece dala za vysvědčení, ne? No tak jsou tvoje!“

Matěj smutně přikývne kamarádce, že s ní souhlasí, a prohodí: „Taky to nechápu. Napřed jsem to chtěl mamince říct, ale pak jsem si uvědomil, že by mě buď neposlouchala, nebo by se akorát naštvála a nějak by mě za můj názor potrestala. Tak jsem radši neprotestoval.“ Následně se hoch zahledí na spokojeně si kreslící sestřičku a dodá: „Vždyť já bych Alence ty křídý klidně půjčil, jen kdyby se domluvila se mnou a ne, že jí je maminka automaticky dá.“

Barunka si ukousne kousek nehtu z ukazováčku a hned nato na Matěje nadšeně vyjekne: „Víš co? Až budeme mít ten deník, tak do něj o rozhodování rodičů o našich věcech napíšeme!“

Matěj se pousměje, a jelikož už stojí na části chodníku, kde jsou rozsypané křídý, začne je sbírat. Barunka se k němu přidá a zrovna, když uklízí žlutou křidu rozlomenou na půl, jí probleskne hlavou nápad. Na nic nečeká a šeptem, protože Alenka i její sestřička dřepí jen o kousek dál, vyhrkne na kamaráda: „Co kdybychom šli deník koupit už dneska po obědě?“

Kluk pozvedne obočí, zamyslí se a poví: „To bych se musel zeptat maminky, jestli mě pustí ven, nebo už má něco jiného v plánu.“

Holčička prohodí: „Taky bych se musela zeptat. Ale bylo by to super, ne? Vzala bych na něj peníze ze své pokladničky a šli bychom ho vybrat do papírnictví!“

Klučina kamarádce přitaká, vezme kyblík kříd a poponese ho k Alence a Rozárce. „Zbytek už dosbírejte vy, holky,“ dá děvčatům jasný povel. Pak už se přiblíží zpět k Barunce a s mrknutím levým okem navrhne: „Tak se jdeme rovnou zeptat, ne?“

Holčička vyskočí ze země, zvolá: „Tak jo,“ a běží za Matějem, který nečekaje na ni již rychlým krokem kráčí k maminkám.

„Kde máš ty křídly a proč už jste nevzali i holky? Ty odchody jsou s váma vždycky tak na dlouho,“ vyhrkne na děti Barunčina maminka a přes celé hřiště zakřičí: „Rózo, Alenko, odcházíme!“

Ještě než šestiletá děvčata přiběhnou, Matěj o sebe začne třít své dlaně a škemrat: „Mamii, prosím, prosím, můžu jít odpoledne s Barunku ven?“

Barunka na nic nečeká a i ona hned začne prosit svou maminku: „Pustíš mě odpoledne samotnou ven, prosím?“

Obě maminky se na sebe podívají a vydechnou. „A zasloužíte si to vůbec?“ prohodí napřed Matějova maminka. Barunčina maminka se k tomu pak vyjádří

větou: „Pokud sníš celý oběd, tak můžeš. Jinak nikam, jsi samá kost!“

Holčička hned se semknutými rty přitaká a napjatě sleduje, jak s odpoledním venkem dopadne její kamarád. „Víš co, tak taky můžeš jít, když sníš celý oběd. Jsi taky hubený jako vyžle!“

Matěj si odfoukne, též slíbí, že všechno sní, a šťastnýma očima se podívá na svou kamarádku.

Jakmile Rozárka s Alenkou též přiběhnou k maminkám, všichni se začnou loučit. Každé rodince totiž vede cesta k domovu jinudy.

„Po obědě na tebe zazvoním,“ řekne Matějovi Barunka. Pak si kamarádi ještě dají placáka a každý se s maminkou a sestřičkou rozejdou na jinou stranu.

Když holky Hájkovy dorazí domů, maminka vytáhne z lednice sekanou, knedlík a hrnec s rajskou omáčkou a začne vše ohřívat. Po chvíli zavolá na dcerky, co si mezitím chvíli hrají s panenkami v pokojíčku: „Pojďte jíst!“ A tak děvčata přiběhnou a usadí se ke kuchyňskému stolu.

Barunka se láduje jako o život, aby mohla co nejdříve vyrazit za Matějem. „To mám štěstí, že je dneska zrovna jídlo, které mi chutná,“ pomyslí si holčička a polýká sousto po soustu, až má talíř úplně prázdný.

„No vidíš to, že zvládneš sníst i celý oběd. Hlavně když máš proč, že?“ pronese rýpavě maminka. Barunka se, hltajíc zrovna pomerančovou šťávu, zakření přes

sklenku, co má před obličejem, a po posledním loku prohodí: „Rajskou přece sním vždycky!“

Pak už rychle sleze ze židle, odnese špinavý talíř ke dřezu a peláší do pokoje. Tam si během mžiku vyloví zespod své šatní skříně batůžek a vloží do něj pouzdro ze školní aktovky. „Tak, do deníku budeme mít čím psát. Teď ještě penízky na jeho koupi,“ řekne si v duchu a už už se natahuje pro svou, jako domeček vypadající, pokladničku, co leží na polici nad psacím stolem.

A jelikož na ní není žádný jiný otvor než ten, kterým se penízky vhazují, nezbývá jí nic jiného než pokladničku převrátit, třepat s ní a čekat, než vypadne alespoň padesát korun.

„Na co potřebuješ peníze?“ ptá se zvědavě Rozárka, když i ona doobědvá a přijde do pokoje.

„To je zatím tajemství. A zavři, prosím.“

Mladší holčička se podívá a žduchne nohou do dveří, čímž je zabouchne. Pak popojde blíž k sestře a zaškemrá: „Prosím, prosím, řekni mi to tajemství!“

Barunka si povzdechne, zakoulí očima ke stropu a přitom hrkne pokladničkou tak silně, že jí pod nohy vypadnou rovnou tři dvacetikoruny. „Jee, super,“ zaraďuje se, mince si vloží do kapsy od svých červených kraťásků, podívá se na sestřičku a řekne: „Promiň, ale když je to zatím tajemství, tak ti to říct opravdu nemůžu.“

Pak už běží do kuchyně, kde si naleje vodu do láhve, kterou si následně společně se sušenkami vloží do batohu, a už kráčí ke vstupním dveřím.

„Dávej na sebe pozor a nejpozději v šest ať jsi doma,“ přikáže dcerce maminka, když se za ní přijde rozloučit. Dá jí pusu na čelo se slovy: „Mám tě ráda,“ porovná jí na zádech přetočený popruh batůžku a ještě dodá: „Jo a ne že přijdeš špinavá od bláta jako posledně.“

Holčička se zašklebí, nazuje si boty, a když už skáče po schodech dolů, zavolá na maminku: „Papaa mami, taky tě mám ráda,“ a zamává jí. Sotva za sebou zabouchne vchodové dveře, začne si radostně poskakovat směrem k domu, kde bydlí Matěj. „Kéž by byl deník růžový. Mohla by na něm být třeba i malá srdíčka nebo princeznovské korunky,“ zasní se holčička během hopsání do své představy o deníku. „To by se ale Matějovi nelíbilo, bylo by to na něj moc holčičí,“ špitne následně pro sebe, a jelikož je před ní silnice, otočí hlavou napřed doleva, pak doprava a následně ještě jednou doleva, jak ji to učila paní učitelka v první třídě.

Když pak Barunka za střídavého poskakování, běháni a rychlé chůze dorazí k čtyřpatrové bytovce, kde bydlí její nejlepší kamarád, zazvoní na zvonek se jménem Svobodovi.

„Kdo je?“ ozve se ze sluchátka hlas Matějovy maminky.

„Tady Barunka,“ řekne bez zaváhání holčička a než se stačí zeptat, jestli s ní Matěj tedy může ven, jeho maminka zahlásí: „Ano, Maty už se jde obouvat.“

A tak si Barunka zatím sedne na patník před domem a pozoruje ptáčky, co si na blízkém stromě staví hnízdo. A než stihne pořádně zaostřit oči a rozlousknout, jestli jsou to vrabci, nebo sýkorky, už ji zdraví ze dveří Matěj a natahuje ruku na placáka na pozdrav. A ten si Barunka nechce nechat ujít. Nechá proto ptáčky ptáčkama, pozvedne pravou ruku a s kamarádem si plácne tak silně, až ji to opět zabolí.

Pak už se děti vydají do papírnictví.

„Tak na deník jsem z pokladničky vytrásla šedesát korun. Myslím, že by to mohlo stačit,“ řekne Barunka a rukou si přitom hrábne do kapsy, aby si zkontrolovala, jestli tam mince jsou.

Matěj ze sebe vydá jen: „Hmm,“ a následně se zastaví, dřepne si a zahledí se do trávy vedle chodníku.

„Co tam vidíš?“ zeptá se hned zvědavě holčička.

„Šneka,“ odpoví klučina, popadne první klacík, co vidí, a snaží se na něj to malé zvířátko nahnat.

„No tak, nech ho tam a pojď, já už se nemůžu dočkat, jaký si vybereme deník,“ popohání kamaráda Barunka.

Matěj však v tu chvíli už zvedá s kouskem dřeva i šnečka, a tak dále pokračují ve třech. Když dojdou k obchodu, položí kluk zvířátko na obrovský ozdobný květináč před budovou.

„No tak jdeš?“ ptá se Matěje opět nedočkavě Barunka, když už má otevřené dveře od papírnictví, a její kamarád si ještě začne hladit malého bílého pejska přivázaného u lavičky.

„Ten je roztomilý, vid“, pronese s nadšením klučina, když doběhne ke kamarádce.

Barunka se pousměje a špitne: „Ty asi fakt budeš jednou veterinářem, jak jsi říkal ve škole, když tě tak zajímá každé zvíře.“

Matěj se uculí a prohodí: „To bych si moc přál.“

Pak už obě děti pozdraví, Barunka zamíří pro košík, jelikož když si jej nevezme, paní prodavačka se na ni vždycky tak nedůvěřivě dívá, jako by měla něco ukrást, a už už se hrnou k regálu s deníky.

Když jsou na místě, očima si začnou kousek po kousku prohlížet. „Tak co, který se ti líbí?“ zeptá se po chvíli Matěj. Barunka totiž stále jen skáče očima z jednoho deníku na druhý a žádný ještě nebere do ruky.

„Ten růžový s kytičkami je krásný, ale ty bys ho nechtěl, že?“ řekne holčička a podívá se na kamaráda.

Ten se zamračí a poví: „To teda nechtěl, to je deník akorát tak pro holky. Co třeba tenhle s koněm?“ ukáže na deník s fotkou klusajícího koně.

„Ten zase nechci já, proč by mělo být na deníku zvíře, když v něm ani o zvířatech psát nebudeme?“ vyjádří se též s úšklebkem Barunka, a jelikož jí už vybírání pohledem nestačí, začne komínek s deníky přehrabovat.

Najednou úplně vespod hromádky najde opravdu neobyčejný kousek. „Víra, naděje, přání,“ proběhne Barunce v hlavě, když se na něj zadívá. „Podívej, tohle je on! Tohle je přesně deník dělaný na naše zápisky! Vypadá úplně jako Deník přání! A my tam přece chceme psát, jak si přejeme, aby se k nám rodiče chovali! A vidíš tady tu padající hvězdu? Při padání hvězdy se přece říká ,něco si přej'. A tak naše přání napíšeme do deníku, do tohohle, na kterém padá hvězda!“ vyhrkne holčička na kamaráda a hned mu deník vrazí do ruky.

„No ano, máš pravdu, tento deník se na naše psaní opravdu hodí! Je takový, hmm, magický!“ řekne Matěj a tím mají vybráno. Barunka dá tedy hned deník do košíku a jdou k pokladně.

Chvilí čekají, než si paní v řadě před nimi vybere propisku. Barunka se zatím dívá na cenu deníku, v samém nadšení z něj na to úplně zapomněla. „Uf,“ řekne si v duchu a dodá: „Čtyřicet korun, tak to mi vyjde, a dokonce mi paní prodavačka ještě vrátí.“ Když přijdou na řadu, holčička podá paní prodavačce všechny tři dvacetikoruny. Ta se na ni pousměje a jednu z nich jí podá zpátky. Barunka se zastydí, že ji hned nenapadlo si jednu nechat, shrábne deník, společně s Matějem řekne: „Na shledanou,“ a oba zamíří ke dveřím.

Před papírnictvím se kamarádi ještě zastaví a deník společně zkoumají. Je opravdu krásný. Spodní část jeho obalu zdobí mraky se světle modrým pozadím, které

postupně nahoru tmavne. Ve vrchní části už se mění vzhled potisku na noční tmavě fialovou oblohu plnou hvězd, z nichž jedna právě padá.

Jen co se děti dokochají, Matěj rozepne Barunčin batůžek, deník do něj vloží a pak už oba vyráží směr bunkr. Když ke stromu obklopenému keřem dojdou, kleknou si na čtyři a jedem po druhém prolézají vstupním otvorem dovnitř. Matěj vepředu se však ve vstupní části zastaví, což Barunka za ním opravdu nečeká a narazí obličejem do jeho zadku.

„Co to děláš? Běž dál!“ řekne zvýšeným hlasem holčička, jelikož je z toho úderu rozzlobená.

„Je tu obsazeno,“ řekne tiše Matěj a pozvedne hlavu k pěti starším klukům, co na něj civí.

„Co tu chcete, vy prďoši?“ zeptá se jeden z chlapců s rezavými kudrnatými vlasy.

Matěj, ačkoliv se ho bojí, sesbírá odvahu a odpoví: „Chceme si jít hrát sem do bunkru.“

Vtom se všichni kluci rozesmějí na celé kolo. Poté ten nejvyšší z nich přijde k Matějovi blíž, dloubne mu prstem do ramene a s důrazem mu vysvětlí: „Tak hele, chlapečku, my jsme si to tu obsadili první a žádný mrňata tu nechceme, jasný?!“

Matějovi je jasné, že nemá šanci nad touhle bandou kluků vyhrát, a tak sklopí hlavu a začne pomalu po čtyřech couvat pryč z bunkru. Barunka, čekajíc už před keřem, smířená s tím, že dnes si v tomhle úkrytu místo

nevydobyjí, začíná pomalu přemýšlet, kam jinam půjdou deník potají psát.

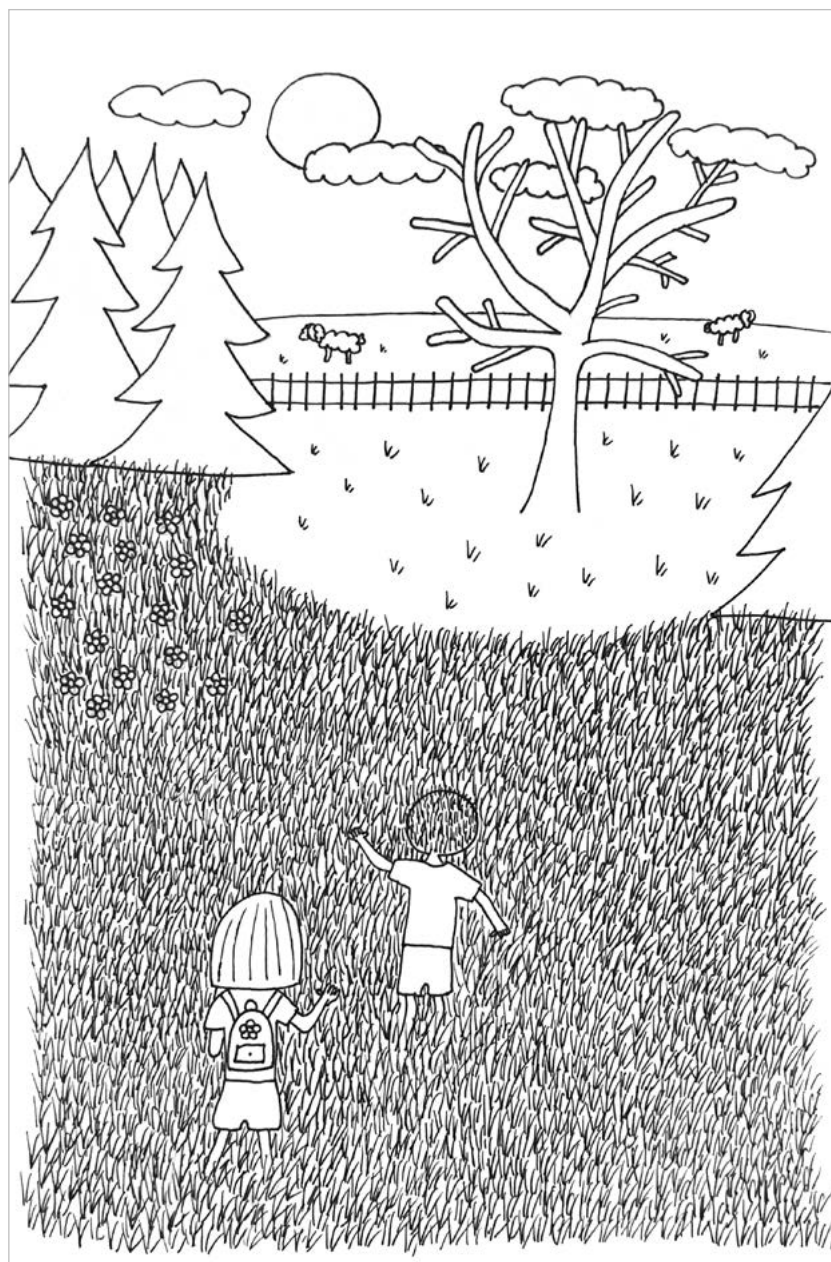
A když se tak následně obě děti zadumaně šourají od bunkru ke hřišti, Matěj z ničeho nic povyskočí a radostně na svou kamarádku vyjekne: „A co kdybychom si postavili svůj vlastní bunkr!“

Barunce se při té představě, že mají úkryt, který je jen jejich, též nadšením rozzáří oči a jen co na Matěje zvolá: „To je naprosto super nápad!“, jí hlavou proběhne myšlenka: „Proč mě to nenapadlo dřív?“

Pak už děti začnou debatovat nad místem, kde si bunkr postaví. Nakonec se shodnou, že nejvíce soukromí budou mít úplně mimo sídliště, a tak zamíří na louku na kraji města.

„Myslím, že tam vzadu, jak roste těch pár stromků, bychom mohli najít fajn místo na naši stavbu,“ prohodí Barunka, když s Matějem vstoupí do vysoké luční trávy, a ukáže při tom na druhý konec louky. Klučina jen přikývne a spíše, než aby se soustředil na slova své kamarádky, strhává jeho pozornost tráva a květiny, co jej přes sandálky šimrají do bosých nohou.

Barunka též po chvíli hlasitým „Krucíš!“ projeví nekomfort chodidel, do kterých se jí zarývají stébla, a tak se děti dohodnou, že zbytek cesty poběží. Jakmile se ocitnou před prvním stromem, který potkají, svalí se oba na zem na záda a vydýchávají se. Barunka se, jako zkušená atletka, z běhu vzpamatuje první. A tak si

sedne a začne si prohlížet onen první suchý strom, co má přímo před nosem.

„Ten se mi líbí,“ podotkne po chvíli, když očima sje-
de všechny jeho vyschlé větve a obrátí se k Matějovi če-
kajíc na jeho reakci.

„Tento strom mi přijde moc smutný, takový bez ži-
vota,“ zamumlá klučina a rozhlíží se spíše po málem
lesíku po levé straně.

Barunka si povzdechne, ještě jednou se zadívá na
jednotlivé suché větvičky a řekne: „Já si právě myslím,
že když je smutný a bez života, tak bychom ho měli roz-
veselit a postavit bunkr okolo něj.“

Matěj se plácne přes čelo a hned si vzpomene na kla-
sickou hlášku svého tatínka, že s ženským je to někdy
fakt těžký. Znovu se tedy zahledí na odumřelý strom
a snaží se představit si u něj bunkr. Vtom mu však pro-
běhne hlavou: „Jak a z čeho bunkr budou stavět? Jak má
vlastně vypadat?“ A tak se celý zmatený otočí na kama-
rádku, co se právě vedle něj dloube v nose, a zeptá se:
„Baru, a ty máš nějak vymyšlené, jak bunkr vytvoříme?“

Holčička se podívá na kamaráda, odfrkne si z prstu
čerstvě vylovený šuseň a překvapeně řekne: „No jasně,
že mám. My jsme se o tom nebavili?“

Matěj zakýve hlavou, že ne, a dál čeká, než mu to
kamarádka celé objasní. Barunka se uculí a špitne:
„Áha, tak to jsem si naplánovala cestou sem jen sama
v hlavě.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Barunčin Deník přání.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.